

[Udenrigsministeren.]

Der er ingen spørgsmål til mig fra de to næste ordførere. Det ærede medlem hr. Stinus spurgte, om vi ikke skulle have en bedre udenrigsministeriel pressetjeneste, og det er da en opfordring, jeg gerne vil overveje positivt. Han var også inde på nogle betragtninger om afspændingspolitikken. Jeg vil gerne sige, at det, som blev sagt, svarer til regeringens politik og også til de synspunkter, som jeg gav udtryk for i redegørelsen og under de seneste drøftelser i NATO. Den beskrivelse af NATOs rolle og NATOs opgaver, som er givet i Harmel-rapporten, som jeg citerede, og som for øvrigt også det ærede medlem hr. Stinus citerede, ligger jo på denne linje, og dette dokument er det officielle udtryk for NATOs politiske mål. Vi vil, som jeg sagde, med stor opmærksomhed følge begivenhederne, ændringerne i de politiske forhold i Europa, alle ændringer som måtte rumme muligheder for afspændingsbestrebelse. Det er klart, at de realpolitiske muligheder for at føre en afspændingspolitik hænger også i høj grad sammen med den politik, der føres af den anden part.

Det ærede medlem hr. Poul Dam foreslog en dagsorden. Jeg må sige, at den dagsorden kan vi ikke modtage. Jeg skal slet ikke underkende de gode ord, der står om FN's muligheder og FN's opgave, det kan vi nok ikke blive så uenige om; men når der står, at vi skulle forpligte os til en meget væsentlig forøgelse af Danmarks finansielle bidrag til FN's virksomhed, må jeg dér gøre opmærksom på, at Danmark har jo troligt betalt sit bidrag og endda igennem vort bidrag til de fredsbevarende styrker betalt adskilligt eller meget mere; det er endda langt det væsentligste, hvis vi regner det ud i penge. Det ligger jo sådan, at vi dér har penge til gode. Jeg skal ikke kunne udtale mig om, hvor meget af det, der efterhånden kommer ind, men jeg tror ikke, finansministeren skal være alt for optimistisk med hensyn til at få hele beløbet ind, men noget i retning af en 80-90 mill. kr. har vi da stadig til gode på dette område.

Hvad angår den anden del af dagsordenen, som vil pålægge den danske delegation at revidere sin holdning, således at den konsekvent, står der, skal stille sig solidarisk med de nye staters bestrebelse for at opnå lige-

berettigelse med de mere begunstigede lande, vil jeg sige, at jeg forstår i grunden slet ikke, hvordan man skulle kunne revidere sin holdning i den retning, for vi har vel nok i høj grad fra Danmark i FN og i de forskellige særorganisationer stillet os positivt i disse henseender. Det har jo netop været et princip at støtte selvbestemmelsesretten og prøve på at fremme politisk frihed for de befolkninger, der ikke har opnået national selvstændighed. Vi har bestræbt os for i FN at lægge pres på den sydafrikanske republik for at afskaffe det forhadte apartheidstyre og gennemføre et flertalsstyre. Og hvad Rhodesia angår, som jeg omtalte, har vi, lige siden Smithregimet overtog magten, i sikkerhedsrådet arbejdet for en gennemførelse af de omfattende økonomiske sanktioner imod dette hvide mindretalsregime, så det kunne blive bragt til fald og erstattet af et flertalsstyre. Vi har også ved stemmeafgivninger og i udtalelser fordømt Portugals kolonipolitik. Vi kan da også nævne de danske bidrag til de mangeartede hjælpeprogrammer til uddannelse og oplæring af afrikanske flygtninge. Jeg føjer til, at vi hele tiden har haft for øje, at vi ikke ville prisgive det princip, der ligger i FN-pagten om, at man skal løse konflikterne med ikke-voldelige midler.

Det ærede medlem hr. Sigsgaard forlangte i sit indlæg i åbningsdebatten den 4. oktober en redegørelse for Peru. Han fremsatte dette forlangende i lidt uelskværdige ord, idet han sagde, at han ville ikke fæske udenrigsministeren — dette er et citat fra sp. 284 — en udtalelse i dag, men det måtte være en moralsk forpligtelse for udenrigsministeren i debatten, der kom senere, at lægge kortene på bordet — enhver kan høre, at når man sådan skal opfordres til at lægge kortene på bordet, så må det være, fordi man ikke rigtig har lyst til det — om det, som er sket, og ikke prøve, som man plejer, at tilsløre begivenhederne, og han sluttede denne del af indlægget med at sige, at han håbede, at udenrigsministeren ville tage en redegørelse for situationen i Peru med ved den udenrigspolitiske debat; en sådan redegørelse vil han vel give — vel!

Jeg gav sådan en redegørelse, og jeg var så elskværdig mod hr. Sigsgaard ikke at nævne hans navn eller gå lidt nøjere ind på disse voldsomme ord i min redegørelse. Sagen er jo nemlig, at det, som han sagde,